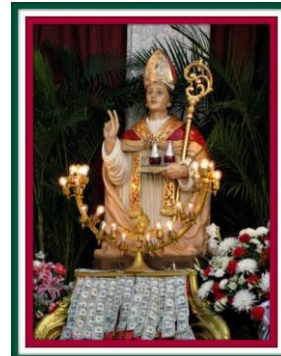
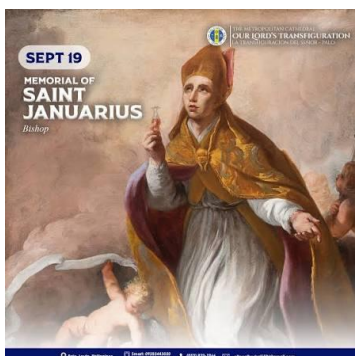


บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 19 กันยายน 2026

นักบุญเยนนาเรอัส พระสังฆราชและมรณสักขี ศต. 3-4 (St. Gennarius)

บทอ่านประจำวัน: 1 คร 15:35-37, 42-49 พระวรสาร: ลก 8:4-15



หัวข้อ: “เมล็ดพันธุ์ต้องถูกฝัง—แต่ความเชื่อจะไม่ถูกฝังตลอดไป”

มีคนเคยกล่าวว่า “ถ้าเป็นเมล็ดพืชคงเป็นสิ่งมักมอดกันแน่ในแง่ลบ เพราะทั้งชีวิตถูกโยนลงดิน ถูกกลบ ถูกเหยียบ และถูกทิ้งให้อยู่ในความมืด” แต่ถ้าเมล็ดพุทได้ มันอาจตอบว่า “ท่านเข้าใจผิดแล้ว...ฉันไม่ได้ถูกฝัง ฉันกำลังถูกปลูกให้เติบโต!” นี่คือการแตกต่างระหว่างสายตาของชาวโลกกับสายตาแห่งความเชื่อ โลกมองเห็น “หลุมศพ” แต่พระเจ้าทรงมองเห็น “แปลงเพาะ” ชาวโลกมองเห็น “จุดจบ” แต่พระเจ้าทรงกำลังเตรียม “การเริ่มต้นใหม่”

และนี่คือหัวใจของพระวาจาวันนี้ รวมทั้งชีวิตและมรณสักขีของนักบุญเยนนาเรอัส

1. ร่างกายถูกฝัง แต่พระเจ้าทรงปลูกขึ้น

นักบุญเปาโลตอบคำถามที่ชาวโครินธ์สงสัยว่า “คนตายจะกลับคืนชีพได้อย่างไร และจะมีร่างกายแบบไหน?” ท่านใช้ภาพง่ายที่สุดคือ “เมล็ดพืช” สิ่งที่เราหว่านลงไป ดูเหมือนตาย เน่าเปื่อย และสูญหาย แต่ภายในความตายนั้น ชีวิตใหม่กำลังเริ่มต้นขึ้นอย่างเงียบๆ นักบุญเปาโลจึงกล่าวว่า “สิ่งที่หว่านลงไปในนั้นเน่าเปื่อยได้ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นไม่เน่าเปื่อย, สิ่งที่เราหว่านลงไปในนั้นอ่อนแอ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นทรงพลัง” คริสตชนจึงไม่ปฏิเสธความตาย เราร้องไห้เมื่อสูญเสีย เราเจ็บปวดเมื่อร่างกายเสื่อมลง และเรากลัวเมื่อชีวิตไม่แน่นอน แต่เราไม่ยอมให้ความตายเป็นผู้ชนะ

เพราะคำสุดท้ายไม่ได้เป็นของหลุมศพ คำสุดท้ายเป็นของพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ผู้พิชิตความตายอย่างเด็ดขาด

ร่างกายของเราไม่ใช่ภาชนะใช้แล้วทิ้ง แต่เป็นเมล็ดซึ่งพระเจ้าจะทรงเปลี่ยนแปลง เราเกิดมา มีภาพลักษณ์ของอาดัมผู้มาจากดิน แต่โดยพระเยซูเจ้า เราจะได้รับภาพลักษณ์ของบุตรผู้มาจากสวรรค์

2. เมล็ดพระวาจาจะเกิดผล ต้องมี “ความเพียรอดทน”

พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องผู้หว่านเมล็ด เมล็ดทุกเมล็ดดีเหมือนกัน เพราะ “เมล็ดคือพระวาจาของพระเจ้า” แต่ดินไม่เหมือนกัน

- บางหัวใจแข็งเหมือนทางเดิน—ฟังแล้วไม่ยอมให้พระวาจาเข้าไป
- บางหัวใจตื้นเหมือนพื้นหิน—ตื่นตื้นง่าย แต่พอประสบปัญหา ก็ถอย
- บางหัวใจเต็มไปด้วยหนาม—ความกังวล เงินทอง ชื่อเสียง และความสุขชั่วครวญค่อย ๆ รัตพระวาจาจนหายใจไม่ออก

-แต่บางหัวใจเป็นดินดี—ฟังพระวาจา เก็บรักษาไว้ และเกิดผลด้วยความพากเพียร

คำสำคัญไม่ได้มีเพียง “ฟังอย่างเดียว” แต่คือ “พากเพียรอดทน”

การเป็นดินดีไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่มี ความกลัว ไม่มีหยาดน้ำตา หรือไม่มีคำถาม แต่หมายความว่า แม้อยู่ในวันที่มืดที่สุด เรายังไม่ถอนรากออกจากพระเจ้า และนักบุญเยนนาเรียสเป็นดินชนิดนี้

3. พระสังฆราชผู้ไม่ทอดทิ้งคนของตน

นักบุญเยนนาเรียส หรือชื่อภาษาอิตาเลียนว่า ซาน เจนนาโร—**San Gennaro** เป็นพระสังฆราชแห่งเบเนเวนโตในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 3 ท่านได้รับความรักจากบรรดาคริสตชน และได้รับความเคารพแม้จากผู้ที่ไม่ใช่คริสตชน เพราะท่านช่วยเหลือคนยากจนโดยไม่แบ่งแยกความเชื่อ

เมื่อจักรพรรดิไดโคลาสเซียนเริ่มเบียดเบียนคริสตชนอย่างรุนแรงใน ค.ศ. 303 สังฆานุกรซอสซิอุส (Sossius) เพื่อนสนิทของท่านถูกจับและคุมขัง จุดที่น่าประทับใจมากคือ เยนนาเรียสได้ทราบดีว่า หากไปเยี่ยมนักโทษคริสตชน เจ้าหน้าที่จะรู้ทันทีว่าท่านเป็นใคร และอาจถูกจับด้วย ถ้าหากคิดแบบชาวโลก ท่านควรซ่อนตัวเพื่อรักษาชีวิต และอาจให้เหตุผลว่า “ถ้าพระสังฆราชตาย แล้วใครจะดูแลสัตบุรุษ?”

แต่เยนนาเรียสคิดอีกแบบหนึ่งว่า “ถ้าพระสังฆราชรักษาชีวิตของตนด้วยการทอดทิ้งลูกแกะ เขายังเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีอยู่อีกหรือ?”

ท่านจึงไปเยี่ยมสังฆานุกรในคุก พร้อมกับสังฆานุกรเฟสตุสและผู้อ่านพระคัมภีร์เดซีเดริอุส ทั้งสามถูกจับ และต่อมาถูกประหารชีวิตพร้อมกับคริสตชนคนอื่นๆ ใกล้เมืองปอซซูโอลี ประมาณ ค.ศ. 305

โลกอาจตัดศีรษะพระสังฆราชได้ แต่โลกไม่สามารถตัดความรักของท่านออกจากประชากรของพระเจ้าได้ นี่คือนิสัยสมบัติของผู้อภิบาลแท้จริง—ไม่ใช่ยื่นส้อมอยู่ในที่ปลอดภัย แต่เดินเข้าไปหาผู้ที่กำลังเผชิญความทุกข์ แม้การเดินเข้าไปนั้นอาจทำให้ตนเองต้องจ่ายราคาถึงชีวิตก็ตาม

4. เกร็ดน่าฟัง: หยดเลือดที่ยัง “มีเสียงกังวาล”

ตามตำนานเล่าอย่างน่าเชื่อถือว่า หยดคริสตชนคนหนึ่งชื่อ **ยูเซเบีย** เก็บโลหิตของท่านไว้ในหลอดแก้วสองใบ ปัจจุบันพระธาตุนี้ได้รับการเก็บรักษาในอาสนวิหารเมืองเนเปิลส์ ปรากรฎการณ์ที่โลหิตซึ่งปกติจับตัวแข็งเป็นก้อนกลับมีลักษณะเหลว ถูกบันทึกอย่างชัดเจนอย่างน้อยตั้งแต่ ค.ศ. 1389 และมักเกิดขึ้นสามวาระในแต่ละปี โดยเฉพาะวันที่ 19 กันยายน และเมื่อพระสันตะปาปาเสด็จเยือนอาสนวิหารเนเปิลส์ พระศาสนจักรวางท่าทีอย่างรอบคอบ ไม่ได้บังคับให้คาทอลิกทุกคนต้องเชื่อว่าปรากฏการณ์นี้เป็นอัศจรรย์ แต่ยอมรับการถวายเกียรติและความศรัทธาของประชาชน

นักบุญเปาโลที่ 6 เคยให้ข้อคิดไว้อย่างงดงามว่า ขอให้ความเชื่อของชาวเนเปิลส์ลูกโซน มีชีวิต และมั่นคง เช่นเดียวกับโลหิตที่กลับมีสภาพเหลว

ดังนั้น คำถามสำคัญอาจไม่ใช่เพียง “โลหิตของนักบุญกลายเป็นของเหลวหรือไม่?” แต่คือ **“หัวใจของเรายังมีชีวิตอยู่ กลับแข็งตัวไปแล้วหรือยัง?”**

โลหิตของมรณสักขีอาจยังเคลื่อนไหว แต่ถ้าหัวใจคริสตชนเฉยชาต่อความทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ นั่นต่างหากคือเรื่องน่าเศร้า

5. โลกวันนี้เต็มไปด้วยดินสีชนิด

ในโลกปัจจุบัน พระวาจาถูกหว่านลงในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบาก ข่าวดารจำนวนมหาศาลทำให้เราได้ยินทุกอย่าง แต่ไม่มีเวลาฟังอะไรอย่างลึกซึ้ง สื่อสังคมทำให้เราตื่นต้นกับความเชื่อชั่วคราว แต่เมื่อถูกท้าทาย เราก็เปลี่ยนไปตามกระแส ความวิตกกังวล เรื่องเศรษฐกิจ ชื่อเสียง และความสำเร็จ กลายเป็นพงหนามที่รัดชีวิตฝ่ายจิต

บางครั้งเราตรวจโทรศัพท์ทันทีเมื่อตื่นนอน แต่เปิดพระคัมภีร์ไม่ถึงสัปดาห์ละครั้ง เราจึงแปลกใจว่าทำไมหัวใจไม่มีสันติสุข ทั้งที่ยอมให้โลกหวานทุกสิ่งลงในใจ ยกเว้นพระวาจาของพระเจ้า

พระวรสารวันนี้จึงไม่ได้ถามว่า “ผู้หวานหวานดีหรือไม่?” แต่ถามว่า “วันนี้หัวใจของเราเป็นดินชนิดใด?”

6. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร

นักบุญเยนนาเรียอุสเตือนใจพระศาสนจักรว่า เราไม่อาจประกาศพระเยซูเจ้าผู้ทรงสละพระชนม์ชีพ โดยพยายามรักษาความสะอาดสบายของตนไว้ทุกอย่าง

พระศาสนจักรจะเกิดผล ไม่ใช่เพราะมีวัด/อาคารสวย งบประมาณมาก หรือกิจกรรมบริหารงานเต็มปฏิทิน แต่เพราะยอมเป็นเมล็ดที่สลายตัวเองออกเพื่อผู้อื่น...

- พระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช นักพรต ต้องไม่ห่างจากบาดแผลของประชาชน
- ผู้ที่รับเจิมถวายตัวต้องไม่รักความปลอดภัย มันคงในชีวิตมากกว่าพันธกิจ
- ขรวาสดต้องไม่เป็นคาทอลิกเฉพาะในวัด แต่ต้องเป็นเมล็ดพระวรสารในครอบครัว ที่ทำงาน และสังคม
- ชุมชนวัดต้องไม่ถามเพียงว่า “เราจะรักษาสິงที่เรามีไว้ได้อย่างไร?” แต่ต้องถามว่า “เราจะยอมแบ่งปันสิ่งที่มีอยู่ เพื่อเลี้ยงดูใครได้บ้าง?”

เมล็ดที่ไม่ยอมสลายตัวเอง ยังคงดูสวยและสมบูรณ์ แต่ไม่มีวันกลายเป็นต้นไม้

พระศาสนจักรที่กลัวบาดแผล อาจรักษารูปลักษณ์ภายนอกไว้ได้ แต่จะไม่เกิดผลของพระวรสาร

อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

เด็กชายจอห์นนี่ปลูกเมล็ดดอกไม้วี้น้ำบ้าน เขาทำป้ายใหญ่เขียนว่า “อย่าเหยียบตรงนี้มีบางสิ่งกำลังเติบโต” หลายวันผ่านไป ไม่มีต้นอ่อนปรากฏ จอห์นนี่จึงขุดดินขึ้นดูทุกเช้าว่าเมล็ดงอกหรือยัง แต่ยิ่งขุด เมล็ดก็ยิ่งไม่งอก บิดาของเขาจึงบอกว่า “ถ้าลูกอยากให้มีมันเติบโต ต้องเลิกขุดดูและปล่อยให้มันอยู่ในความมืดบ้าง” จอห์นนี่ตอบว่า “แต่ผมกลัวมันตายในดินนะครับพ่อ” คุณพ่อของเขาจึงยิ้มและกล่าวว่า “บางครั้งสิ่งที่ดูเหมือนตาย กำลังทำงานหนักที่สุดอยู่ในที่ซึ่งเรามองไม่เห็น”

ข้อคิดก็คือว่า บางคนกำลังรู้สึกท้อชีวิตถูกฝังอยู่ใต้ปัญหา, บางคนรอบครักำลังอยู่ในความมืด, บางคนสวดภาวนามานาน แต่ยังไม่เห็นคำตอบ, บางคนทำความดี แต่ไม่มีใครรับรู้, อย่ารีบชุดเมลิ็ดขึ้นมา อย่าละทิ้งพระเจ้าเพียงเพราะยังไม่เห็นต้นอ่อน ความเจียบของพระเจ้าไม่ใช่การทอดทิ้งเสมอไป บางครั้งเป็นเวลาที่เราองค์กำลังทำให้รากหยั่งลึก

สรุปภาพรวมของข้อคิดวันนี้

นักบุญเยนนาเรียอุสถูกประหาร แต่ความเชื่อของท่านไม่ตาย, ร่างกายถูกฝัง แต่ชีวิตกลายเป็นเมลิ็ด, หยาดโลหิตถูกหลั่ง แต่เสียงแห่งความเชื่อสัตย์ยังพูดกับชาวโลกมาถึงทุกวันนี้ - วันนี้พระเจ้ามิได้ถามเราว่า “เจ้าสามารถทำอัศจรรย์ให้โลหิตกลายเป็นของเหลวได้หรือไม่?” พระองค์กำลังถามว่า **หัวใจที่แข็งของเจ้า จะยอมอ่อนลงเพื่อคนทุกข์ได้หรือไม่? เจ้าจะไปเยี่ยมผู้ถูกทอดทิ้ง แม้ต้องเสียความสะดวกสบายหรือไม่? เจ้าจะยอมเป็นเมลิ็ดที่ยอมสลายตัวเอง เพื่อให้ผู้อื่นมีชีวิตหรือไม่?**

ขอให้นักบุญเยนนาเรียอุสวิงวอนเพื่อเรา เพื่อว่า...เมื่อโลกหวนความกลัว เราจะหวนความหวัง เมื่อโลกหวนความเกลียดชัง เราจะหวนการให้อภัย และเมื่อโลกบอกว่าทุกอย่างจบแล้ว เราจะกล้าประกาศว่า **“สิ่งที่ถูกหวนลงในความอ่อนแอ จะกลับคืนชีพด้วยพระอนุภาพของพระเจ้า”**

**ขอนักบุญเยนนาเรียอุส พระสังฆราชและมรณสักขี
โปรดวิงวอนเพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายเทอญ อาแมน**

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ